

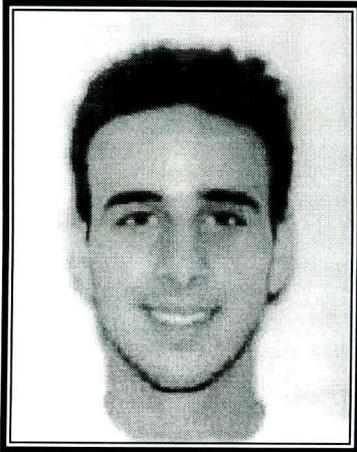

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי שבתאי (שבי) שזו ז"ל

בן חנה ואבנר
נולד בירושלים
בתאריך י"ח בשבט תשל"ט, 15/2/1979
התגורר בירושלים
התגייס ביולי 1997
שרת בחיל החימוש
נפל בעת שירותו, בתאונת דרכים
בתאריך י"א בטבת תשנ"ח, 8/1/1998
נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 9 שורה: 7 קבר: 3
הותיר אחריו הורים ושלושה אחים

בן 19 בנפלו

קורות חיים

בן חנה ואבנר. נולד בבית החולים 'משגב לדך' בירושלים ביום י"ח בשבט תשל"ט (15.2.1979), אח צעיר לבנימין-חי, אלון ודורון. פעוט שחור עיניים, יפה תואר וחייכן. כתינוק מיעט לבכות והיה מאושר ונוח. למן לידתו, לא נזקק שבי לכל מאמץ כדי למשוך תשומת לב וליצור קשר, הוא היה ילד שליו ונינוח, בעל שקט נפשי ושביעות רצון והיווה תמיד מוקד משיכה טבעי. כבר מגיל רך בלטה חיבתו למכוניות ומטוסים, אותם אהב לפרק ולהרכיב מחדש, אך אהבתו הגדולה נתונה היתה למשחקי השבת המשפחתיים בכדורגל, עם אביו ואחיו הבוגרים, שהפכו לדרך בילוי משותפת וקבועה, ולחלק מן החוויה המשפחתית. את לימודיו החל בבית-הספר היסודי על שם 'הנרייטה סאלד' בירושלים. שבי היה תלמיד טוב, חכם ובעל תפישה מהירה. את חטיבת-הביניים ובית-הספר התיכון עשה בבית חינוך עירוני ג', במגמת חשמל, שם היה מוכן להתאמץ ולהתמיד רק בדברים שבאמת עניינו אותו והיו חשובים לו. גם כאן היה למוקד חברתי, חביב על חבריו, על המורים ועל מנהל בית-הספר כאחד. לא פעם שימש כמתווך בפתרון בעיות בין חבריו לכיתה לבין הנהלת בית-הספר, כשהוא מתנהג כפוליטיקאי לכל דבר.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

שבי היה ספורטאי מצטיין. הוא אהב במיוחד משחקי כדור ובהיותו גבוה מאוד וצנום, אף שיחק כשנתיים בקבוצת הכדורסל לנערים של 'הפועל ירושלים'. שבי היה אוהד שרוף של הקבוצה ולא החמיץ אף משחק שלה. היה שמח ועליז כשניצחו, עצוב וכועס בהפסדים. מקום בילוי נוסף שהיה אהוב על שבי, היה מועדון המתנ"ס בעמק רפאים, שם עבר, יחד עם אחיו דורון, קורס מד"צים (אותו סיים בהצטיינות), ושניהם הפכו למדריכים צעירים במתנ"ס. שם גם ידע אהבה ראשונה. ושבי אהב לאהוב, הוא הבין את האהבה כנתינה של כל הלב, מכל הלב וללא סייג. זו היתה תכונת אופי בולטת באישיותו - כך נהג עם סבא וסבתא שלו לאחר שנפצעו בתאונת-דרכים ונזקקו לעזרה ולתמיכה, רגישות והתחשבות; כך נהג עם אחייניו הקטנים, הילה ואבנר-מתנאל, עימם הפליג בהשתובבות ומשחק, בסבלנות ובאהבה; כך עזר לכל מי שביקש זאת ממנו, תוך שהוא משרה הרגשת ביטחון ואמון סביבו. שבי היה בחור אוהב חיים ויודע לחיות, הוא היה בן למשפחה ממוצא כורדי, ואהב להתחבר אל שורשיו. אהב להאזין לשירי העדה, ובשמחות משפחתיות היה ראשון המובילים במעגלי הריקוד המסורתי, תמיר ויפה, וסוחף את כולם לריקוד ולשמחה.

ביולי 1997 התגייס שבי לצה"ל. הוא רצה לשרת כחייל קרבי במשמר הגבול, ועשה מאמץ גדול כדי להתקבל לחיל, אך הדבר לא עלה בידו. כבוגר בית-ספר מקצועי, הוא הוצב בחיל- החימוש ועבר קורס חשמלאות רכב. כאשר הגיע זמנה של חופשת ה'רגילה' הראשונה שלו מצה"ל, תיכננו הוא ואחיו דורון, שגם הוא היה חייל בשרות חובה, חופשה משותפת, אליה יצאו יחד.

ביום י"א בטבת תשנ"ח (8.1.1998) מצא שבי את מותו בתאונת-דרכים שאירעה במהלך חופשתו. בן תשע-עשרה היה בנופלו. הוא הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. הותיר אחריו הורים ושלושה אחים.

אופיר שזו, בן המשפחה, כותב: "כשאני חושב עליך, זה כל כך כואב לי לדעת שאין עוד בן-אדם כמוך בעולם הזה. שאין עוד בן-אדם בעולם הזה שיודע לגרום לאנשים לחייך מאושר, כמו שאתה ידעת לעשות לכל מי שאיתך ומסביבך. לא ראיתי אף בן-אדם שאהבו והעריצו אותנו כל כך הרבה אנשים, ועוד בתקופת חיים כל כך קצרה - אפילו לא תשע-עשרה שנה."

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

דורון, אחיו של שבי, כותב לאחיו האהוב: "המשפחה שלי - איזה משפחה נהדרת/ איזה משפחה לתפארת/ יש לי משפחה ממש אגדה, / קיבלתי גיסות כמו בהזמנה, / ההורים שלי ממש מיוחדים, / שבאו אלינו כמו מלאכים. / על אחי אני אפילו לא רוצה לדבר / (יש לי אחים תפארת ארץ ישראל) / אבל פתאום החליט אחי הקטן, / שהוא רוצה לשמור על משפחתי מלמעלה, / אז הוא הלך מבלי לומר מלה. / ואנא אלוהים, בשבילי, בבקשה, שמור עליו בשביל כל המשפחה."

הרמטכ"ל, רב-אלוף אמנון ליפקין-שחק, כותב במכתב תנחומים למשפחה: "שבתאי, זכרונו לברכה, שירת כחניך בבית-הספר לחימוש, השייך לאגף הטכנולוגיה והלוגיסטיקה של צה"ל. תואר על-ידי מפקדיו כחייל אחראי, שביצע את משימותיו על הצד הטוב ביותר, תוך הפגנת מקצועיות גבוהה. בלט בחוש הומור מפותח והיה אהוד ומקובל על מפקדיו וחבריו כאחד."

אל"מ זכריה, מפקד הבסיס, כתב למשפחה: "שבתאי היווה עמוד התווך במישור החברתי בקורס, בלט בחוש ההומור המיוחד שלו והעלה את המורל בקרב חבריו למסגרת, תוך גילוי אחריות רבה למעשיו והקרנת כושר מנהיגות מפותח."

כותב עליו אביו: "שבי, בן הזקונים שלנו, הצעיר מכולם אבל הגדול מכולם, הן בקומתו הגבוהה - תמיר ורזה, חזק ויפה, והן ברמתו הרוחנית והנפשית - בטוב לבו ובתמימותו, בחמימותו ובאהבה אשר העניק לכל הסובבים אותו. גבוה מעל כולם."

טור' שזו שבתאי ז"ל
בן 19 בנפלו

טור' שזו שבתאי (שבי) ז"ל

בן חנה ואבנר

מ.א. 6411163

נולד בירושלים

י"ח שבט תשל"ט (15/2/1979)

נפל -

י"א טבת תשנ"ח (8/1/1998)

בשרותו חיל החימוש

יחידה: בה"ד 20

מקום נפילה: ירושלים

נקבר בהר הרצל, ירושלים

קורות חיים

שבי, בן הזקונים של חנה ואבנר שזו נולד בתאריך י"ח בשבט תשל"ט 15.2.1979. תקופת ההריון עברה על חנה בירושלים, הריון תקין ויפה שציפו לבואו בכליון עיניים. שבי נולד בבית חולים משגב-לדך, תינוק יפהיפה ועליז, משקל 3.200 ק"ג, בן זקונים למשפחת הבנים שיחיו, אח לבנימין-חי, אלון ודורון.

שבי פעוט שחום עיניים ויפה תואר חייכן, היה מבסוט כל הזמן, שום דבר לא בער לו וכמעט ולא בכה, מין ילד אושר שכזה. שבי לא היה צריך להתאמץ למשוך תשומת לב, ליצור קשר. הוא היה מוקד המשיכה, תינוק חמוד ואהוב, תינוק שאהב לשחק במכוניות ומטוסים, לפרק ולהרכיב דברים חדשים לשחק עם מכוניות והגה ביד ובמיוחד בלטה אהבתו למשחקי כדור עם אביו ואחיו הבוגרים.

את ילדותו עבר שבי בירושלים ברחוב חלץ ולמד בבית הספר הנרייטה סאלד. שבי היה ילד שכולם אהבו, שליו ונינוח עם המון שקט נפשי ושביעות רצון.

עוד בצעירותו היה עובדה ברורה בשטח שהחברה נמשכו אחריו תמיד התגודדו סביבו מבחינה חברתית, בחור עם ראש טוב על הכתפיים חכם ובעל תפיסה מהירה. אחד הדברים שהיינו אוהבים לעשות כל האחים יחד עם אבא היה ללכת מכות בכיף זו הייתה צורת בילוי משותפת אפילו

טור' שזו שבתאי (שבי) ז"ל

שלפעמים זה עבר קצת את הגבול תמיד קיבלנו את זה באהבה. בשבתות היינו יורדים לפעמים לשחק כדורגל כל הבנים יחד זה היה חלק מהחוויה המשפחתית הקבועה.

שבי היה ספורטאי מצטיין עוד מקטנותו אהב לשחק בכדורגל בכדורסל ואף שיחק בקבוצת הכדורסל הפועל ירושלים כשנתיים. אהב בכל ליבו את הקבוצה "הפועל ירושלים" ולא הפסיד משחק שלהם. אוהד "שרוף" שהיה עצוב ורוגז בהפסדים ושמח ועליז בניצחונות, קולו היה מהדהד בהיכל וכולם ידעו שהוא אוהד מכל הלב והנשמה, ניצחון היה מקפיץ אותו היה שמח ורוקד כל השבוע יחד עם אביו ואחיו האוהדים ה"שרופים". אהבתו האמיתית היתה "הפועל ירושלים" אורח החיים של הקבוצה היה חלק מההווי המשפחתי.

בחטה"ב ובתיכון למד שבי בבית הספר בית חינוך עירוני ג' במגמת חשמל. בבית הספר שבי מוכן היה להתאמץ רק עבור דברים שבאמת עניינו אותו ולהתמיד בדברים שבאמת היו חשובים לו. המורים ומנהל בית הספר אהבו אותו, כבש אותם באופן דיבורי הפוליטיקאי והבגרותי היה משמש איש קשר המחבר כשיש בעיות, בין חבריו לכיתה להנהלת בית הספר, "סחבק" של המורים והחברים, חיוכו המקסים שהקרין שפע של טוב לב. החיוך היפה זה שהיה חלק מתווי הפנים שלו ילד עליז, פיקח ותמיד שמח ואהוב על מוריו משפחתו וחבריו. שבי אהב את החיים והחיים אהבו אותו, אהב את הטבע, מסיבות, פיקניקים, לאכול על האש, לרקוד ולרקוד. ילד חופש, ילד כייף שנוגע בנשמה ומחמם את הלב כל מי שמביט בו חייב לחייך אי אפשר היה אחרת קל היה להתאהב בו.

הרבה פעמים כשלא מצאו את שבי בכיתה, ידעו למצוא אותו במגרש הכדורגל או הכדורסל עם אחיו דורון וחבריהם המשותפים. דורון ושבי שני אחים כמעט תאומים שגדלו ביחד, בסך הכל מפריד ביניהם שנה ועשרה חודשים, אחים- חברים ועושים הכל ביחד, נהנים לצחוק, לעשות שטויות, להאזין למוסיקה, לבלות, לישון ביחד לאהוב אחד את השני כמו שאחים אמיתיים בדם יכולים.

שבי היה מבלה שעות מרובות במועדון "עמק רפאים" יחד עם אחיו דורון היו מדריכים לצעירים, שבי קיבל פרס מצטיין של המדצ"ים שם בפעם הראשונה גילה את אהבתו הראשונה והאחרונה- אלמוג. שבי, אהב באמת ללא חשבון ובלי סייג הוא הבין את האהבה כנתינת כל הלב ומכל הלב, אהב לאהוב אהבה אמיתית ללא גבולות.

תכונות שבלטו מאוד באישיותו כשסבא וסבתא נפצעו בתאונת דרכים הרגיש שבי שבאחריותו לדאוג באופן אישי לפצועים, ישן לצידם בלילות ודאג למחסורם ולתרופות ביום. נתן תמיד מתוך נפשו מעצמו ותמיד

טור' שזו שבתאי (שבי) ז"ל

התחשב בכולם. עשה הכל מתוך רצון ולא על מנת לקבל תמורה לדבר. תמיד היה לעזרה לטיפול ותמיכה רגיש ומתחשב ותמיד היה בזמן כשזקוקים לו.

תמיד ידע לשמור על קשר וליצור מערכת יחסים מלאת חיבה עם טליה וסנדרה נשות אחיו, תמיד עטף בהתחשבות חום ונשיקות. אהב לשחק ולהשתובב עם אחייניו הצעירים הילה ואבנר-מתנאל במשחקים ובכדור, ובבייביסיטר, תמיד שבי! מטפל, משחק ואוהב את הילדים. מדהים כמה סבלנות ואהבה היתה קיימת בתוך נפשו מין ילד-איש, תמיד עטוף בצחוקים ושובבות עם הילדים. שופע ביטחון והמון אושר הישרה סביבו, היה עזר לכל מי שביקש ופשוט אהב את החיים.

שבי היה בחור מיוחד שלא שכח את שורשיו. שבי ממוצא כורדי אהב להאזין לשירים של העדה לרקוד ולשמוח בכל אירוע משפחתי. הוא היה בראש המובילים במעגלים הכורדים, סוחף את כולם בריקוד בתמירותו, יופיו ושמחתו. כולם אהבו לרקוד איתו הוא ה"מוביל" החייכן.

בבית תמיד שבי היה מתפנק "שאמא תארגן ותסדר" ואצל אבא מתעניין האם "הכל בסדר" ומה שלום כולם? מתפנק אצל הוריו בחיבוקים, בחיוכים ובאהבה ותמיד אומר "אני בשליטה", שופע ביטחון הפורץ החוצה. היה עוטר את הוריו, אחיו, גיסותיו, אחייניו ומשפחתו בחום ואהבה לא חשש "להסגיר" את רגשותיו שמר על מצב רוח טוב ועל הומור ועליזות.

לפני סיום לימודיו המשפחה עברה להתגורר בישוב גבעת זאב-נווה מנחם. עם סיום לימודיו כבוגר בית חינוך ועד גיוסו עבד שבי בעבודות מזדמנות כחשמלאי.

בתאריך 30.7.97 התגייס לצה"ל, רצה לשרת את המדינה בנאמנות כחייל קרבי, רצה ללבוש את הכומתה של משמר הגבול ועשה מאמצים אדירים להיכנס ליחידה בדרכים של פוליטיקה ובקשות וגם בבעיות ולא הלך! פשוט לא הלך!! לא ויתרו על הידע שלו במקצוע שלמד בבית ספר חשמלאי ידעו שיש לו ראש טוב, כשרון ומרץ ולא ויתרו. שבי נכנע ללחצים והתחיל ללמוד בקורס "חשמל רוכב". גם בקורס לפי עדויות חבריו אהבו אותו מפקדיו וחבריו, היה סוחף אותם בכל דבר, תמיד התחשב והיה אחראי וחברותי. כשהיה בצה"ל לא חסך בטלפונים להורים ולאחיו מספר ומדווח איך עבר עליו היום, משתף מתייעץ, ומנגד עומדת משפחה שאוהבת תומכת ומתעניינת בכל שלב בחייו.

טור' שזו שבתאי (שבי) ז"ל

פתאום ביום בהיר הגיע לבית במפתיע מהקורס והודיע "היום אני ברגילה" הרגילה הראשונה שלו והאחרונה. תכנן לבלות את הרגילה עם אחיו דורון שמשרת בחיל האויר וגם הוא היה ברגילה, תכננו ביחד לבלות עם המשפחה והחברים, להשלים את החסר ולבלוע את כל העולם ואת החיים ביחד... בתאריך י"א בטבת תשנ"ח נהרג שבתאי-שבי שזו בתאונת דרכים מחרידה בכביש רמות והותיר אחריו משפחה אוהבת מתגעגעת וכואבת מאוד מאוד.

שבי, מותך הפתאומי לא ניתן להבנה, השארת משפחה עם כאב וטראומה קשה.

שבי, קשה לעלות על הדעת שאיננו, איננו רוצים לחשוב ולדבר עליך בלשון עבר.

שבי, האדם שבתוכנו הבן, האח, גיס, הדוד, הנכד, החבר החייכן תמיד. איננו יכולים לחשוב על הקשה מכל- מותך הכאב חודר בנשמה. עיניך זוהרות וקולך הנעים דמות בלתי נשכחת שתמשיך לחיות עמנו.

שבי, כל המשפחה, החברים מתגעגעים אליך, ריקים החיים בלעדיך, נשארו רק זכרונות חפצים חלומות והרבה געגועים אליך, העיניים מתערפלות מדמעות. הטלפונים שלך וקולך מהדהדים בראש שלנו היית משתף אותנו בכל דבר שקורא לך ופתאום אין כלום... אין טלפון... אתה לא מגיע... אין רעש ואין מהומה בבית תמיד צחוקים, מכות" שלך עם אחיך בקבוקי קולה המסורתיים שתמיד חיכו לך במקרר והגרעינים...

היית בן, אח, גיס, דוד, נכד וחבר למופת. תמיד ידעת להקדיש מזמנך לדורון אחיך הגדול לתמוך בו לעודד את כולם אתה הקטן- מעודד את הגדולים. נפש בוגרת הייתה לך תמיד ידעת לשמור על קשר וליצור מערכת יחסית תומכת ומלאת חיבה.

אנחנו המשפחה צריכים להיות חזקים לדעת להתגבר רק שאף אחד לא מלמד אותנו דברים כאלה אינו מסביר איך עושים זאת...לא יודעים לחייך...

אנחנו רוצים אותך שבי!!!!

פתאום כל החיים מתגמדים ומקבלים פרופורציה שונה הכאב חותך את הנשמה.

אחיינך גדלים, נוספה תינוקת למשפחה, וחבל שלא תזכה לראות את הדור

לזנרם

עיריית נתניה

טור' שזו שבתאי (שבי) ז"ל

הבא שבעזרת השם יגדל ויזכור אותך.

הבית והחדר מלא זכרונות ותמונות שלך, ואין יום שעובר מבלי שנזכיר את שמך את שבי האדיר שעודנו פה, אך איננו וחסר כל כך, זה פשוט לא יכול להיות זה מין חלום בלהות שצריך להתעורר ממנו.

השאלה לא מרפה אותנו מדוע דווקא אתה?
כמה חבל שאבדת לנו שבי.
אתה חסר לנו.
אתה תחסר לנו.
נהיה איתך תמיד.

כוח החיים שבך נשמתך הטהורה והשלמה מוסיפה לחיות איתנו ולעולם לא תיעלם.
קשר חזק ורוחני אשר נותנת השראה לכל המשפחה לחיות חיים רוחניים וקדושים לנשמתך ולזכרך, לומדת ומתפללת לעילוי נשמתך.
בתקווה להיותך ממליץ יושר על הוריק, אחיך וכל בני משפחתך.
זכרך המתוק יהיה עמנו כל הזמן עד בוא יום הגאולה ועד אז נשמתך האוהבת והנקיה תנחה אותנו לנהוג באורה.

שאלוקים ישמור עליך מלאך יקר שלנו, ושנשמתך תהיה צוררה בצרור החיים.
המשפחה כואבת אוהבת ומתגעגעת מאוד מאוד....
יהי זכרו ברוך!